

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	VII K 251/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	P. D.	Zgodnie z aktem oskarżenia - punkt I i II	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	

<p>W dniu 12 stycznia 2021 r. oskarżony P. D. zdał egzamin zawodowy i po południu wraz z kolegami z pracy spożywał alkohol, aby to uczcić. Przed 15:40 koledzy podwieźli go na stację paliw w R. (...) Miał tam zaparkowany samochód, po który miała przyjechać żona oskarżonego i zabrać go do domu w P..</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego P. D.</p>	<p>83-83v, 23</p>	
<p>zeznania świadka I. D.</p>	<p>84v-85</p>		
<p>Od 14: 30 funkcjonariusze Policji z PP w R.: P. J. i B. G. blokowali ul. (...) w R. (...) w związku z wypadkiem komunikacyjnym, który wydarzył się na DK (...). Oznakowany radiowóz marki K. ustawili w poprzek jezdni na wysokości szkoły, tak aby kierujący nadjeżdżający od strony P. nie mogli przejechać w kierunku S.. Przepuszczali samochody jadące w przeciwnym kierunku z ul. (...). Radiowóz miał włączone sygnały świetlne. Około 15:40 oskarżony, nie mogąc się skontaktować z żoną postanowił, że sam pojedzie swoim samochodem K. (...) do P. "bocznymi drogami". Wyjechał ze stacji paliw i ominął z tyłu radiowóz policyjny blokujący drogę i zaczął przyspieszać jadąc ul. (...). Funkcjonariusze Policji od razu ruszyli za oskarżonym</p>	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. D.</p>	<p>83-83v, 23</p>	

<p>w pościg uruchamiając sygnały dźwiękowe; w radiowozie z uwagi na porę zimową i ryzyko wyładowania akumulatora cały czas był uruchomiony silnik. Policjanci dojechali do zderzaka oskarżonego, który mimo dawanych sygnałów świetlnych i dźwiękowych nie zwalniał. Oskarżony zatrzymał się dopiero kiedy policjanci zrównali się z jego pojazdem i podjechali do lewego boku na bardzo bliską odległość.</p>			
<p>zeznania świadka B. G.</p>	<p>74v-75, 37-38</p>		
<p>zeznania świadka P. J.</p>	<p>84, 33v</p>		
<p>B. G. i P. J. zatrzymali oskarżonego. Wyczuli od niego woń alkoholu. Oskarżony został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie przeprowadzone o 16:05 wykazało stężenie 0,94 mg/l , a wykonane o 16:30 - 0,79 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu.</p>	<p>protokoły badań urzędzeniami kontrolno pomiarowymi do oznaczania ilości alkoholu</p>	<p>3, 5</p>	
<p>Oskarżony został ukarany mandatem karnym za wykroczenie z art. 92 § 1 kw (niestosowanie się do polecenia wydanego przez osobę uprawnioną do kierowania ruchem)</p>	<p>notatka</p>	<p>2</p>	
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. Ocena DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	zeznania świadków P. J. i B. G.	Zeznania te stanowią relacje z prawidłowo wykonywanych obowiązków służbowych, Były logiczne. Gdyby nie niezgodne z zasadami ruchu drogowego zachowanie "na oczach" policjantów (mowa o ominięciu blokady drogi) nie mieliby wszak powodu, aby interweniować i gonić oskarżonego ulicami (...), a potem go zatrzymać. Nie znaleziono równocześnie motywu policjantów do zeznawania nieprawdy i "wrabiania" oskarżonego w popełnienie czynu, którego nie dokonał. Nie w ten sposób nie zyskiwali, a ryzykowali odpowiedzialnością karną za fałszywe zeznania i	

wydaleniem ze służby. Zeznania te były konsekwentne, spójne ze sobą. Drobne rozbieżności w relacjach dotyczyły okoliczności drugorzędnych i nie mogły w związku z tym stanowić podstawy do zdeprecjonowania tego, co świadkowie zeznali. Naturalną rzeczą jest, że jeden z dwóch świadków widzących do samo zdarzenia mógł zwrócić uwagę na coś, czego np. nie widział drugi ze świadków, gdyż w tym momencie nie patrzył w tym kierunku, siedział w innym miejscu w samochodzie. Nie jest też niczym niezwykłym, iż jeden ze świadków mógł lepiej zapamiętać dany szczegół interwencji, a drugi nie odnotować go w pamięci. Nie może być argumentem za tym, że świadkowie mówili nieprawdę, to że świadek G. lepiej pamiętał zdarzenia, odtworzył, że oskarżony omijał radiowóz chodnikiem, oraz że podjechali do przodu samochodu oskarżonego, aby zmusić go do zatrzymania, czego nie pamiętał świadek J., którego relacja była mniej bogata w szczegóły. Liczy się, że obaj zgodnie podali, że oskarżony przejechał za tyłem radiowozu oraz że nie reagował na emitowane sygnały świetlne i dźwiękowe i trwało to prawie przez kilkaset metrów. W kwestii kierowania

		samochodem K. pod wpływem alkoholu w ruchu lądowym zeznania w/w świadków były zbieżne z wyjaśnieniami oskarżonego oraz protokołami użycia urządzeń kontrolno pomiarowych do oznaczania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.
wyjaśnienia oskarżonego P. D.	Zasługiwały na wiarę w zakresie w jakim były zgodne z zeznaniami P. J. i B. G.	
zeznania świadka I. D.	Spójne z wyjaśnieniami oskarżonego; dotyczyły kwestii w sprawie drugorzędnych	
protokoły badania	Czytelne, zawierające oświadczenia oskarżonego co do czasu i ilości spożytego alkoholu; załączono do nich generowane automatycznie wydruki z urządzeń kontrolno - pomiarowych, którymi badano oskarżonego. Oskarżony nie zgłaszał uwag, ani zastrzeżeń co do sposobu badania, ani uzyskanych wyników. Nie żądał ich powtórzenia, ani badania krwi. Brak zastrzeżeń w tym zakresie ze strony biegłego toksykologa.	
świadczenia legalizacji	Bez zastrzeżeń co do autentyczności i zgodności z rzeczywistością w zakresie opisywanych faktów; wystawione przez	

	certyfikowane podmioty wyspecjalizowane w badaniu sprawności tego rodzaju urządzeń.		
2.2. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. D.	Sąd negatywnie ocenił wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim nie przyznał się do czynu II, jak również we fragmencie w którym kwestionował, jakoby funkcjonariusze policji blokowali przejazd ul. (...) w R. (...) zastawiając drogę radiowozem, ponieważ są one sprzeczne wiarygodnymi zeznaniami świadków P. J. i B. G.. Jeszcze raz sąd powtarza, iż w świetle logiki i doświadczenia życiowego nie do przyjęcia jest, że funkcjonariusze podjęli pościg za oskarżonym w sytuacji, kiedy nie ominął blokady i nie naruszył jakiegokolwiek przepisu ruchu drogowego i zatrzymali go na "chybił - trafił". Nie są też przekonujące sugestie oskarżonego, iż policjanci nie blokowali przejazdu ul. (...), a radiowóz stał ustawiony na prawym	

	<p>pasie wzdłuż jezdni, nie uniemożliwiając przejazdu. To że doszło do blokady było faktem niespornym, gdyż blokadę z drugiej strony drogi potwierdziła świadek I. D.. Naturalnym i metodologicznie zasadnym, pasującym do tej sytuacji wydaje się sądowni postępowanie opisane przez funkcjonariuszy, iż żeby uniemożliwić przejazd ustawili radiowóz w poprzek jezdni na jednym i drugim pasie. Akta nie dają wytłumaczenia z jakiego to powodu policjanci rzekomo (jak sugerował oskarżony) mieli nie wykonywać swoich obowiązków służbowych i faktycznie nie zastawiać drogi, skoro mieli zlecenie, aby to właśnie zrobić. Oskarżony jest tutaj wyraźnie niekonsekwentny, ponieważ z jednej strony kwestionował, że objechał blokadę jezdni i że uciekał przed Policją, z drugiej zaś po zatrzymaniu przyjął mandat karny za wykroczenie z art. 92 § 1 kw polegające na niestosowaniu się do sygnałów wydawanych przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu.</p>	
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>		
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	P. D.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Oskarżony P. D. r. około 15:40 na ul. (...) w R. (...) kierował samochodem osobowym K. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości o wartościach opisanych w zarzucie. Stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu stwierdzone u oskarżonego spełniały przesłanki, aby stwierdzić stan jego nietrzeźwości w czasie czynu w rozumieniu art. 115 § 16 kk. Tak postępując oskarżony wyczerpał znamiona art. 178a § 1 kk. To że oskarżony nie mógł się doczekać na żonę, ani też, że zamierzał jechać do domu "bocznymi drogami" nie jest żadnym tłumaczeniem decyzji o kierowaniu pojazdem w stanie nietrzeźwości.</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	2	P. D.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne świadczą, że oskarżony 12 stycznia 2021 r. na ul. (...) w R. (...) prowadząc samochód K. (...) na drodze publicznej, pomimo wydania przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego, poruszającą się pojazdem z włączonymi sygnałami dźwiękowymi i świetlnymi, a takimi byli jadący oznakowanym radiowozem z uruchomionymi tego rodzaju sygnałami, pełniący służbę, realizujący odgórne polecenie kontroli ruchu w tym rejonie, policjanci B. G. i P. J., nie zastosował się do polecenia zatrzymania pojazdu. Z Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 5 listopada 2019 r. w sprawie kontroli ruchu drogowego (Dz. U. poz. 2141) wynika, że w sytuacji „mobilnej” kontroli drogowej przy użyciu radiowozu policjant może podawać sygnał do zatrzymania m.in. przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych (§ 2 pkt 4). Jak ustalono przez pościg trwający przez kilkaset metrów sygnały takie były emitowane z prowadzonego przez policjantów oznakowanego radiowozu. Radiowóz zbliżył się do tyłu samochodu K.

<p>kierowanego przez P. D., jechał mu "zderzak w zderzak" więc oskarżony nie mógł nie wiedzieć, że sygnały te są kierowane do niego i jaka jest ich treść i co powinien zrobić w takiej sytuacji. Oskarżony przez te kilkaset metrów zaniechał zatrzymania się i jechał z dużą prędkością, a więc tym zachowaniem zrealizował znamiona art. 178 b kk.</p>			
#	<p>3.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	<p>3.4. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.5. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.6. Uniewinnienie</p>		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. D.	1	1	Wymierzając oskarżonemu karę za czyn przypisany w punkcie 1 na niekorzyść wzięto znaczny stopień nietrzeźwości wynoszący 0,94 mg/l. Oskarżony przekroczył próg od którego "zaczyna się" odpowiedzialność za czyn z art. 178a § 1 kk trzykrotnie. Do tego dodać należy brawurową jazdę (ominięcie blokady i kierowanie pojazdu ze znaczną prędkością w terenie zabudowanym). Postępując w ten sposób oskarżony wykazał rażące lekceważenie dla reguł ruchu drogowego, postępując skrajnie nieodpowiedzialnie. Na korzyść poczytano oskarżonemu ustabilizowany tryb życia, niekaralność. Biorąc powyższe pod uwagę wymierzono karę grzywny

			<p>w liczbie 100 stawek dziennych. (...) zdanego egzaminu, czy też długie oczekiwanie na żonę, co oczywiste, nie dawało oskarżonemu prawa do podjęcia decyzji o kierowaniu pojazdem w stanie nietrzeźwości, nie obniża też społecznej szkodliwości jego zachowania, a więc nie może mieć przełożenia na karę.</p>
P. D.	2	2	<p>Wymierzając oskarżonemu karę za czyn przypisany w punkcie 2 na niekorzyść wzięto oskarżonemu działanie pod wpływem alkoholu, poruszanie się z dużą prędkością w terenie zabudowanym. Na korzyść poczytano, iż pościg trwał stosunkowo krótko oraz, że oskarżony choć w postępowaniu karnym nie przyznał się do winy za ten czyn (realizując prawo do obrony), w postępowaniu mandatowym uznał swoją winę i przyjął mandat karny za czyn z art. 92 § 1 kw co dowodzi, że jego refleksji "na gorąco" nad popełnionym czynem. Sąd miał też na względzie, analogicznie jak wyżej, ustabilizowany tryb życia, niekaralność. W tej sytuacji uznano za karę adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości grzywnę w liczbie 80 stawek dziennych.</p>

			Określając wysokość jednej stawki dziennej uwzględniono biorąc pod uwagę to, że oskarżony osiąga stałe dochody, a z drugiej to, że ma na utrzymaniu niepracującą żonę i dwoje dzieci.
P. D.	3		Orzekając karę łączną zastosowano zasadę mieszaną zbliżoną bardziej do pochłaniania, za czym przemawiała bliskość czasowa i miejscowa obu czynów następujących po sobie oraz związek przyczynowo - skutkowy pomiędzy nimi; oskarżony chciał uniknąć kontroli, żeby nie wyszło na jaw, że prowadzi nietrzeźwy. Oba przestępstwa godziły też w zbliżone rodzajowo dobra chronione prawem (bezpieczeństwo i porządek w ruchu drogowym)
P. D.	4	1	Orzekając o środku karnym zakazu prowadzeniu pojazdów, a raczej o jego wymiarze i zakresie, bo jest to orzeczenie obligatoryjne, wzięto pod uwagę analogiczne okoliczności, jak przy wymierzaniu kary. Zdecydowano o orzeczeniu wobec oskarżonego zakazu w rozmiarze 3 lat, więc w minimalnej wysokości, która z woli ustawodawcy i tak jest obecnie

dolegliwa. Nie dość, że wyklucza sprawcę z grona kierujących na długi okres, to jeszcze powoduje konieczność ponownego zdawania egzaminu na prawo jazdy. Zakazem objęto wszelkie pojazdy mechaniczne, nie uwzględniając prośby obrońcy i oskarżonego o wyłączenie z zakresu zakazu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii C i pokrewnymi. Przesądziły dwa argumenty. Po pierwsze dopuszczając się zarzucanego mu czynu oskarżony dał dowód rażącego naruszenia przepisów o ruchu drogowym o podstawowym znaczeniu dla bezpieczeństwa. Chodzi tu o znaczny stopień nietrzeźwości, objechanie blokady policyjnej, jazdę z dużą prękością. Tacy kierujący powinni być eliminowani czasowo z ruchu drogowego, aby wdrożyć ich do przestrzegania zasad bezpieczeństwa. Po drugie należy zwrócić uwagę na rozwiązania zawarte w przepisach administracyjnych i dostosować do nich treść wyroku karnego, jako że organem wykonującym orzeczenie sądu karnego w zakresie zakazu prowadzenia

pojazdów jest Starosta, który operuje przepisami administracyjnymi (art. 182 kkw). Zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy z 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2019 r. poz. 341 z późn. zm.), prawo jazdy nie może zostać wydane osobie, w stosunku do której został orzeczony prawomocnym wyrokiem sądu zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, w okresie i zakresie obowiązywania tego zakazu. Przepis ust. 1 pkt 2 u.k.p. znajduje zastosowanie także wobec osoby ubiegającej się o wydanie prawa jazdy kategorii:

1) B1 lub B - w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych obejmującego uprawnienie w zakresie prawa jazdy kategorii AM, A1, A2 lub A;

2) **AM, A1, A2, A, C1, C, D1 lub D - w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych obejmującego uprawnienie w zakresie prawa jazdy kategorii B;**

3) B+E, C1+E, C+E, D1+E lub D+E - w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych obejmującego uprawnienie w zakresie prawa jazdy kategorii B lub odpowiednio kategorii C1, C, D1 lub D (zob.

art. 12 ust. 2 u.k.p. w poprzednim brzmieniu).

Ustawa z 26 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2014 r. poz. 970), w art. 1 pkt 4 lit. b nadała nowe brzmienie art. 12 ust. 2 u.k.p. **W wyniku nowelizacji przyjęto, że przepis ten odnosi się nie tylko do osób ubiegających się o wydanie prawa jazdy określonej kategorii, lecz także do osób ubiegających się o zwrot zatrzymanego prawa jazdy danej kategorii.** W świetle powyższego orzeczony wyrokiem sądu karnego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B (pojazdem tej kategorii poruszał się oskarżony), zawiera

w sobie - poprzez przytoczony art. 12 ust. 2 pkt 2 i 3 ustawy o kierujących pojazdami - również zakaz prowadzenia pojazdów kategorii AM (por. wyrok NSA z 17.11.2020 r., I OSK 1172/20, LEX nr 3114275, a także cytowany wyżej). Innymi słowy, gdyby sąd karny, nie oglądając się na treść art. 12 ust 2 pkt 2 i 3 ukp, zgodnie z sugestią obrony, orzekł zakaz prowadzenia pojazdów w wyłączeniem określonych kategorii (C i „pokrewne”) to wykonujący ten środek starosta i tak obligatoryjnie pozbawiłby oskarżonego prawa do kierowania pojazdami z wyłączonej kategorii i nie mógłby mu zwrócić prawa jazdy z wyłączonej kategorią, bo tego zabrania mu od 2014 r. bezwzględnie obowiązujący przepis. Wyłączenie to byłoby więc iluzoryczne, nie dając oskarżonemu żadnej wymiernej korzyści, a jedynie złudzenie zachowania uprawnień. Owszem można powiedzieć, że oskarżony kierując motorowerem w sytuacji takiego wyłączenia nie naruszałby sądowego zakazu prowadzenia pojazdów w tym zakresie i nie

wypełniałby znamion art. 244 kk, a "jedynie" art. 94 § 1 kw, ale taka praktyka osłabiałby zaufanie do wymiaru sprawiedliwości, gdyż sąd de facto orzekałby wbrew ukp i spodziewanej decyzji Starosty. Niezależnie od tego oskarżony po wydaniu decyzji przez starostę w następstwie wyroku karnego o pozbawieniu go uprawnień do kierowania pojazdami kategorii tylko (...) (z wyłączeniem C), w razie prowadzenia pojazdów kategorii wymienionych w art. 12 ust 2 pkt 2 lub 3 ukp popełniałby czyn zabroniony z art. 180a kk (prowadzenie pojazdu wbrew decyzji administracyjnej o pozbawieniu kierującego prawa do kierowania pojazdami). Sąd rejonowy zna treść postanowienia SN z 26.02.2014 r., I KZP 29/13, OSNKW 2014, nr 7, poz. 52., na które z pewnością w apelacji powoła się obrona, jednak zauważa, że dotyczyło ono brzmienia art. 12 ust 2 ukp przed nowelizacją, więc w sprawie niniejszej nie może ono znaleźć praktycznego zastosowania.

Okoliczności związane ze skomplikowaniem życia rodzinnego i

			<p>zawodowego oskarżonego nie mogły mieć w takim układzie jakiegokolwiek znaczenia, gdyż decydowały tu kwestie stricte prawne. Trzeba też wyraźnie powiedzieć, że oskarżony jest zdrowym psychicznie i dorosłym mężczyzną, który wiedział o konsekwencjach prawnych kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości, komplikacjach komunikacyjnych i zawodowych (trudności w dowożeniu dzieci na zajęcia, w dotarciu do pracy), więc wsiadając "za kierownicę" w stanie nietrzeźwości powinien się z tym liczyć.</p>
P. D.	5	2	<p>Te same względy, które legły u podstaw kary za czyn z art. 178b kk, były decydujące o ukształtowaniu rozmiaru zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na podstawie art. 42 § 1a pkt 1 kk. Zgodnie z tym, co napisano wyżej nie było podstawy faktycznej, ani prawnej aby dokonywać wyłączeń z zakazu jakichkolwiek kategorii pojazdów.</p>
P. D.	6		<p>Na podstawie art. 90 § 2 kk orzeczono o łącznym zakazie kierowania pojazdów mechanicznych, biorąc</p>

			pod uwagę te same względy, które legły u podstaw ukształtowania kary łącznej grzywny
P. D.	7	1	Na podstawie art. 43a§ 2 kk orzeczono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa obligatoryjne świadczenie pieniężne wysokości 5.000 złotych. Nie znaleziono podstaw do podwyższania wysokości tego środka karnego ponad minimum.
5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. D.	8		Na podstawie art. 63 4 kk na poczet łącznego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczono oskarżonego okres zatrzymania prawa jazdy.
7.6. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia</p>			

takiej instytucji przez stronę		
7. KOszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
9	<p>Z uwagi na to, że oskarżonego skazano w oparciu o art. 627 kpk obciążono go w całości wydatkami postępowania w kwocie 70 złotych.</p> <p>Opłatę wymierzono oskarżonemu na podstawie art. 3 ust 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.)</p>	
6. 1Podpis		